

דברי הכפר

"האביב בותן בי סימנים

כאחר מחלה ארוכה. אביב חם

ומעולף בזהב

והעיר אחוזה בהמות. מקומי

שוב אינו מכירני. אני עובר על פניו,

בחשאי

.....

קורים דברים שלא צריכים לקרות,

באביב, באורות חזקים"

(המשורר אורי ברנשטין).

מס' 507

כ"ז בניסן תשל"ז

15 באפריל 1977

כפר הנשיא.

התנ"ך

** ביום ששי הכינו לנו ג' בט וקבוצת רקדניות תכנית של שיר השישים שהנחו אותה מרב ודורון בפסוקים מתוך התנ"ך. ואחרי זה רקודי עם.

** את חג הפסח חתמנו בשני אירועים. בשבת בבוקר השתתפו בציגינו מכל שכבות הגיל והמעמד בצעדת הגליל - הפעם ברמת הגולן - לציון עשור לישובה. צעדו מכפץ הנשיא ילדים מגיל 7 והורים עד גיל 70+, כמו כן מתנדבים וכמובן חברים.

בערב ארחנו את הלהקה הבין-קבוצית למחול שהופיעה לפנינו בחדר האוכל. הרקודים היו לכל היצוות מלוטשים, מענינים, ומרשימים. חבל רק שהתנאים האוביקטיבים לא אפשרו לנו להנות מכל התכנית במלואה היות והם רקדו על הרצפה וקשה היה לראותם.

** ולאחר הפסח חזרו ילדינו לספסל הלימודים - זה בבית וזה בכפר בלום. את החופש נצלו ילדי עפרוני למלוי חלק ממשימותם במסגרת ההכנות לבר-מצותם, ובין היתר נסעו לבסיעות המסורתיות העירה. בנוסף לביקורים במפעלים ובמוסדות השונים על פי בחירתם, הם הצטרפו לכמה מציגינו בחוץ (גרשי, ינקל, פיל, אפרים, פאול, זמי וברוך) אשר המהישו להם צד בלתי מוכר של עבודת חריצו.

** וכמו כל עם ישראל חזינו גם אנו במשחק הכדורסל ששודר בטלוויזיה ביום חמישי. בגמר התכנית התכנסו אוהדים בלהבים בחדר האוכל - להורה סוערת. ובסוף התכנית - כידוע ההודעה הגורלית של ראש הממשלה יצחק רבין - על התפטרותו - ומי אמר שמשעמם בארץ שלנו? ומה אמר יוחאי? "כשאהיה גדול אני רוצה להיות... אולסי פרי!"

** ועוד כמה דברים מהנעשה בבית. קודם כל וסוף סוף נגמרו סלילת וזפות כביש המערכת כולו. ואפשר היום לנסוע מסביב בלי קושי או ברכב או באפנים, וכמובן אפשר גם להקיפו בהליכה או כמו שנראה כמה חברה - גם בריצה.

** וכשעוברים ליד הצאן - עומד הוא דיק ושומם בנדידותו. על הכבשים האילים והטלאים נמכרו. נסתם הגולל על העדר לחלב - יחי המאריצו.

** וענף אחר שעובד במלוא הקיטור הוא ענף הכותנה שהוא בעצומה של זריעה. אם לא תהיינה תקלות או הפרעות במזג האויר הם מקוים לסיים את הזריעה בשבת - שעד אז יזרעו כל 1760 הדונמים שלנו שם, כ-120 ליום.

בס"ה לא יותר מדי. יש חלופי גברא בהרכב הוועדה, המרכז היה עסוק מאוד בעניני עבודה. עכשו הועדה שוב בהלוך יותר גבוה, בגיד הלוך שלישי. ברצוני לפרט שוב למה אחראים הצורות השובים (היו שינויים):

הצורות של יעל ש'

- א. הנושאים: תקבוצים של שיכון, בסיעות לחו"ל, כללי.
- ב. החבר הקשיש, ותק, משפחות בפרדות, "בן המשק", שתוף החבר בנהול הענף. חברי הצורות גרשי ואיתן.
- הצורות של צפורה - הנושאים - בסיעות לחו"ל, מבקרים, צרכי דת, אקונומיה. חברי הצורות: וילי, סטפני.

הצורות של וילי:

הנושאים: הספקה קטנה, שרותי ענפי המלאכה, רהוטי טלויזיה, רהוט, סדור בניה.

חברי הצורות: טרם נקבעו סופית. בינתיים זהה עם הצורות של צפורה.

הצורות של איתן

הנושא: "הזמן הפנוי" כגון אוטו לחבר, סדור נופש, ציוד מחבאות, צלום, ציוד צלילה.

חברי הצורות: שלומית ועוד חבר.

הצורות של אוסי:

נושאים של השקעות (מרכז קבוצות, מרכז עסוקים ועוד). צוות טרם נקבע.

החברים מתבקשים לפנות לראש הצורות בכל נושא הנמצא בטפול הצורות המסוים. שטת הצורות מתחילה להוכיח את עצמה. חברי הוועדה מרגישים שיש להם חלק פעיל בעבודת הוועדה וכן הנושאים מגיעים לטפול יחסית מהיר בגלל חלוקת העומס. הנושאים אשר כעת במצאים בשלבים של טיפול פעיל:

1. תקן בסיעות לחו"ל ובסיעות מיוחדות: לאור הבעיות שמתעוררות כעת בגלל חברים אשר תורם לבסיעה הגיעה ומבקשים לקשור בסיעות אלו עם בקורים אצל בניהם בחו"ל, הוועדה מטפלת בקצב מזורז בנושא התקן כדי לאפשר התקדמות מה שיותר מהירה בטיפול המעשי ע"י צפורה. אנו מקוים לפרסם כבר בשבוע הבא הצעת הוועדה בנושא הזה, שיכולה לבוא מיד אחרי זה לדיון באסיפה.

2. מקורים: בגלל קרוב הקיץ צפורה מטפלת בנושא יחד עם קני וו' אשר הסכים לעזור לוועדה ע"י טיפולו בצד הטכני של הנושא. עומד לרשות הוועדה תקציב מסוים לרכישת מקורים חדשים. נערך סקר מקיף שיעזור לקני לארגן את הטפול הטכני, וגם לקבוע באיזה תקבוצים וחלופים יש צורך.

4

(המשך: מהבשמע בועזת חברה)

3. טלויזיה. ישנה תוספת תקציב לרכישת טלויזיות בוספת והועדה מקרה שנוכל להשלים את מספר הטלויזיות הנרכשות השנה ל-25.
בעית התיקונים מעיקה ויש צורך דחוף לסדר את סדורי התיקונים בהקדם.
4. מרכז הקביות. בקבעה ועדה בהרכב של רות ג' (מרכזת) ברוך, קרול ב', צביה, ווילי, שהתחילה להכין "פרוגרמה" למרכז קביות. הועדה התחילה לפעול ואבו מקוים שתוך השבועות הקרובים הועדה תביא את ה"פרוגרמה" להחלטת האסיפה.
5. מתן שרותים לחבר ע"י ענפי שדות (חשמל, בגריה, מסגריה וכו'). וילי מטפל בנושא זה יחד עם צפורה ויברר עם מוסדות המשק את כל הסדורים הקיימים או שיפורים שיש להצביג כדי לתת לחברים את השרותים הדרושים להם באופן מהיר, יעיל ושורה.
6. בופש. צפורה התחילה לברר את סדורי הבופש לשנת 1977. חברים שיש להם הצעות חדשות או חידושים כלשהם מתבקשים לפנות לצפורה.

א.ו.ס.

(המשך מה בשמע)

- יום השואה עמד הפעם בסימן "לזכור ולא לשכוח". העצרת שלנו - במועדון.
- ולהבדיל - ההכנות ליום העצמאות נכנסו לקצב גובר.
- פרטי התכנית - בעלון.
- ובזה נשאר לנו רק לברך את כל חברינו, בנינו, הורינו, אורחינו וחיילינו
- בשבת שלום ויום עצמאות שמח!

בדליק בר לזכרו של
דוד גיירינגר ז"ל
ג' באייר.

קורס לריקוד: בעולם האמריקני

בחג הפסח יצאתי לקורס בין-לאומי למחול שהתקיים באקדמיה למוזיקה בירושלים.

רוצה אני לשתף אתכם בחווייה...

התקבצנו, כ-150 רקדנים ומורים מכל רחבי הארץ (התחלקנו לשתי קבוצות). ברגשת עמדת בכתה של 70 בנות מחכה לשיעור הראשון. ז'אן בבילה, רקדן צרפתי מטובי הרקדנים בעולם - דממה. זוגות ידים מושטות מעלה, רגלים בדרכות - השיעור התחיל - לזמן לא היתה משמעות-כאילו עצר הכל בשימה - רחפנו עם מורה בפלא זה בעולם של הקלאסי - בקירן תנועה, מקצב, הבעה וקשב, והוא בעיני הנץ קלט כל שגיאה קטנה שבקטנות, ניגש לכל אחת, תיקן, הסביר, החליק, הגביה, כופף, ישר, וכמו פסבטרן בפסבטר אתירים פרט.

המפגש הבא היה עם הרקדן בורמן מוריס. אמן מחול מודרני וכוריאוגרף מזהיר. ברגע שנכנס לכתה כבש אותנו - בפסיעות ארוכות גמישות ובקולו השלו החל בשיעור:

מוריס נתן לנו תרגיל שממנו יצאנו לריאציות - בדמה היה שאין סוף לאפשרויות. צורה סחפה לצורה חדשה ותמיד במקום בו הסתיים קו בפתח קו חדש. עבדנו כיחידים, זוגות, קבוצות קטנות, ולבסוף צרפנו הכל לכוריאוגרפיה משובבת נפש.

השיחות בגמר השיעורים עם מוריס גם הן ריגשנו, הוא הוביל אותנו במסדרונות סודותיו המקצועיים, סוד הבחיתה הרכה, שווי המשקל והתנועה שאין לה קץ, הנמשכת... הנמשכת...

במסגרת הקורס בפגשנו בשתי מורות אנגליות שהקדישו 30 מחייהן לחקר - יסודות המחול - שלבים ראשוניים, והתפתחות הדרגתית של תרגילים בהתאם לגילים שונים. הן הביאו דוגמאות רבות לשלילה וחיוך בחן והומור שאין שני לו. אחת היתה פותחת במשפט והשניה ממשיכה במשפט, כמו סטריאו, בלי הנד עפעף.

שמחתי למצוא תשובות לכאלות שהתלבטתי בעצמי בהן זמן רב, וכן לסכם שכן - בבית ובתל חי עובדים על הגל הזכרון.

אחת החירות העמוקות היתה במסגרת ריקודי-אופי. את בושאי השבטים והתרבות הפרימיטיבית הביאה אסתר אמרד - אשה בעלת אישיות סוחפת, בתוך מכלול הנושאים הגענו לנושא האקסטזה - היכולת ליצור גוף אחד נושם חש שותף לפחד, שמחה, יצרים וכו'... הנסיון נערך בקבוצה גדולה של בנות צמודות זו לזו בקשר פיזי, עיניהן עצומות, ובביעות מונוטוניות הגיעו

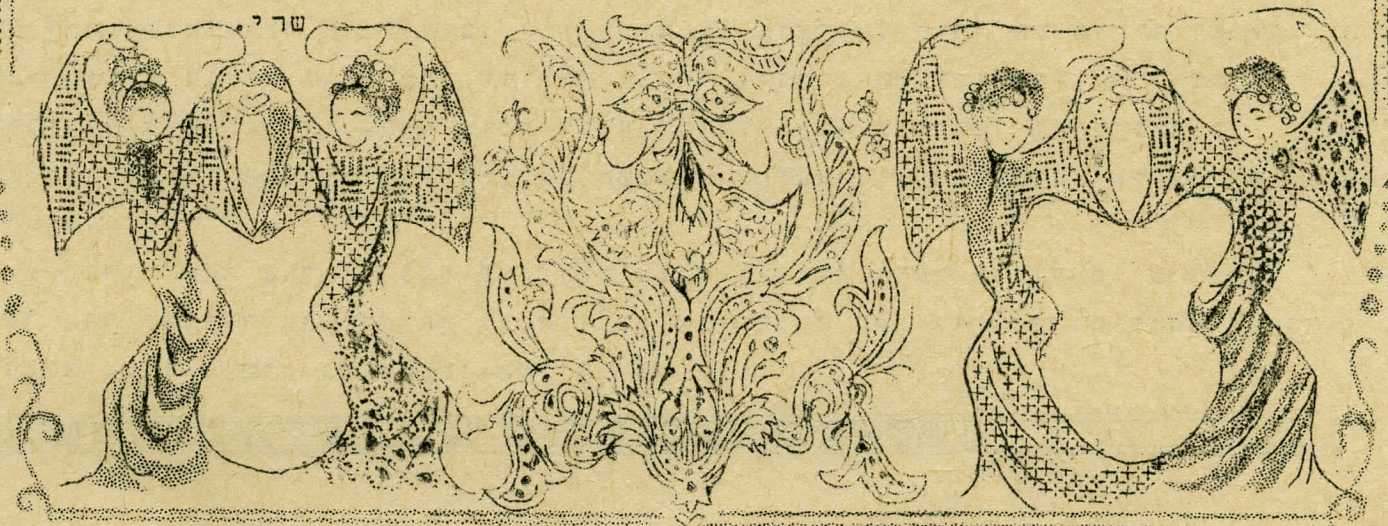
לא ידוע תנועה כשכל שאיבת אויר אל החזה ופליטה, יוצרת צליל קול ראשוני (שאינו מכוון). כך נענו כרבע שעה.. עד שלפתע הרגשנו כאילו פורשים אנו מרחבי החשיבה, קצב התנועה התגבר וכן הצליל הפך לשאגה. שכחת שקיים אתה, הפכת להיות גוש עבק של כוח, של חוזק, משהו מדהים (כמו אותו פופי שגמר קופסא).

את שפת התנועה ההודית הביא לנו רן שזער, בחור גמיש להפליא שלמד 15 שנה מחול בהודו - כל תנועה משמעות לה, צרוף תנועות - משפט, צירוף משפטים - סיפור. והכל הגיוני כלכך, קשה להביע את היופי והנעימות שבתנועות העגולות כמו ים, גל אחר גל, בסיגה ושוב תקיפה בעדנה ויופי. לתנועות מצורפים מקצבים מעיבים; מקצב בעקב הרגל - פרושו הגשמי, אדמה, מקצב באצבעות הרגל - פרושו רוחני, שמימי. ולכל מקצב מתואמים צלילים גרוביים - וכך נחרז הכל למעגל שלם - תנועה, קצב, צליל כמו עובות השנה שסוף אין להם.

והאחרונה שאספר עליה היא רות זיו - ישראלית בעלת דמיון משגע - היא הגיעה למסקנה שאם ניצור בגופנו צורות וקשרים ונשאר בהם זמן, נחוש כיצור חדש ונוכל להזדהות עמו ולהפעיל אותו לפי רגישותנו. בשעת העבודה עמה בוצרו בחדר יצורים שלא מן העולם הזה. דומה היה הכל לחלום, צורות מצחיקות, מפחידות, יפיפחות, נעו בחדר בדינמיקה שונה. אחד מהדברים החשובים בעיני היה המפגש עם מורות מכל חלקי הארץ, החלפת שאלות, מחשבות, רצונות... השוואות... לפתע משבץ אתה את עצמך בטבלא מוכרת והדבר נוסך בטחון!

הקורס נחתם בסימפוזיון עבק של מחול ומוזיקה. היו אלה ארבעה ימים מרוכזים של שכרון עבודה מ-0900 בבוקר עד 0930 בלילה, ולא חשת עייפות פיזית,

אלא את היכולת לגמוע עוד ועוד.
וכל זאת - על הרקע המקסים של ירושלים.

על האולפן הטיפים

לפני כמה חדשים הופיע בדפים אלה מאמר של מאיר, בקשה לחברים מפי

צוות האולפן להשתדל לדבר עברית עם תלמידיו. המאמר נכתב לאור מספר מדאיג של עזיבות. היתה כמעט תסיסה בין התלמידים ואפשר לומר שהיה משבר רציני. אפילו הופצה שמועה בקיבוץ על האפשרות של סיום המחזור שלא בעתו. כן - התלוננו שקשה ללמוד כאן עברית, אך לא גילו התעניבות מירבית בשיעורים, והצוות מצדו הרגיש חסר אונים בפני האדישות הכללית. המורות נכנסו לפעמים לפניקה, מאחר וגמרו להוציא מהשרוול מספר רב של ארובות צבעוניות כדי לתפוס את ענין התלמידים. פשוט נראה לנו שנגמרו הארובות ואיך נמנע מהתלמידים מלהרדם בשיעורים להבא?

בסך הכל היתה לנו הרגשה של מפה נפש. ברור היה שלימוד השפה הוא ענין צודק בלבד בלבות התלמידים. אפשר להגיד שבשטח העבודה היו בסדר, בהנו מטיולים ומכמה פעולות מאורגנות, אך השאלה עמדה: האם הצדקנו את קיומנו כמוסד חינוכי?

נדמה לי שלפני זמן קצר בלבד היינו משיבות לשאלה זו בשלילה. אך - פלא פלאים! לקראת סיום האולפן קיימנו סמינריון בשפתם של התלמידים על מגוון נושאים, כגון החברה הישראלית, הקיבוץ, חגים ומועדים, היסטוריה עתיקה ומודרנית של עם ישראל וכו'. השתתף במבצע זה הצוות בנוסף לחברי כפר הנשיא, שתרמו מזמנם ברצון טוב ובהומור, והוסיפו רבות להתענינותם של התלמידים בנושאים השונים. והפרויקט נשא פרי! חברי האולפן המוכרים לנו כאדישים, כשתקנים, כיהודים שיהדותם מוטלת בספק - פתאום התחילו להתבטא השבוע, עקב שיחה לקראת יום השואה. ובכל אשר אמרו, הצהירו על הזדהותם עם העם היהודי. הורגש שהתהליך שהובילם לתודעה זו היה מלווה בקשיים לא מעטים, שמענו וידורים אישיים קשים מאוד...

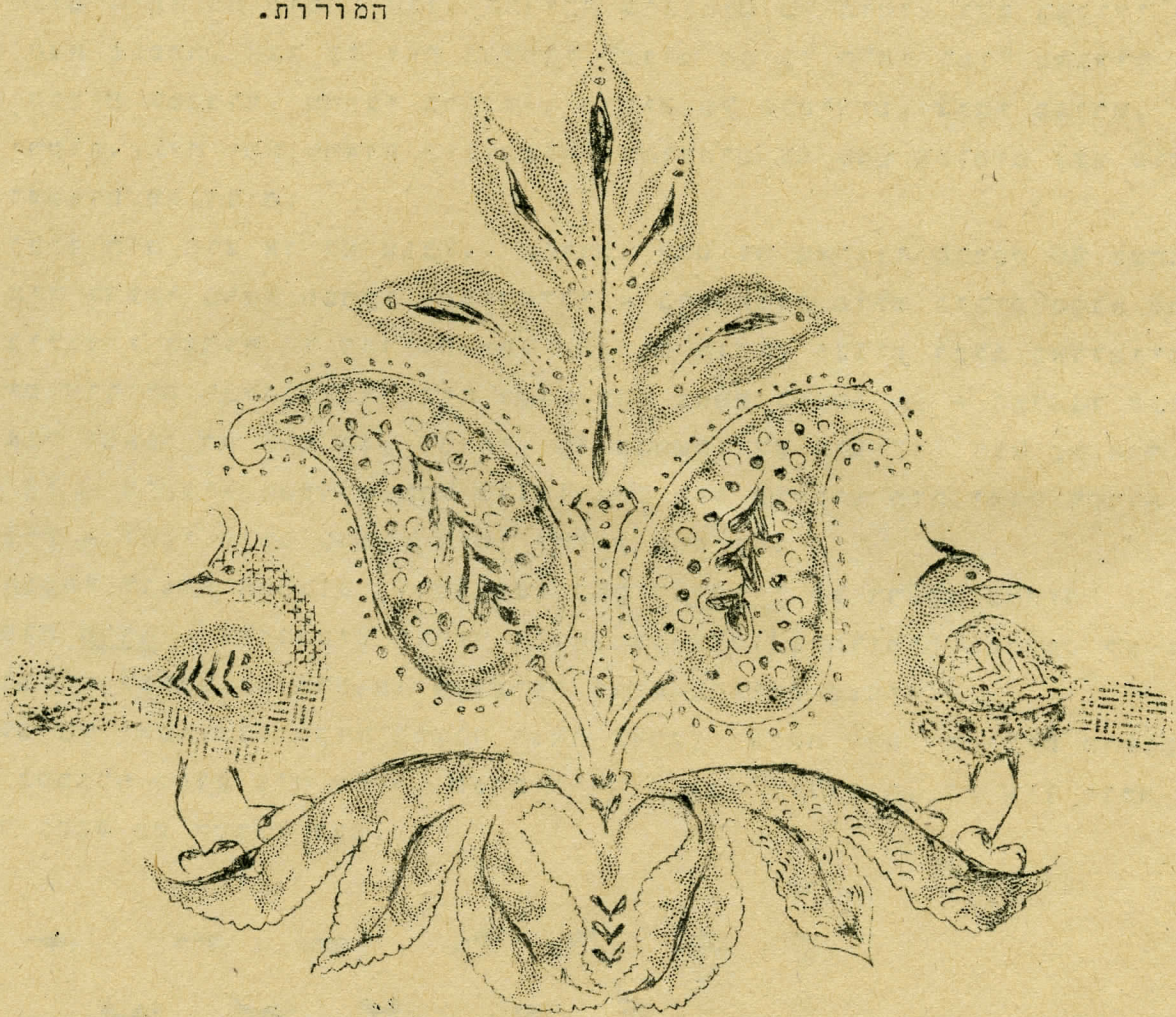
בחורה מאנגליה ספרה שבהגיעה לגיל בית הספר בתבקשה לציין בטופס את דתה, ולא ידעה מה לכתוב. - יהודיה או נוצריה. חזרה אל הוריה ושאלה "מה אני?" ובאמר לה: "אמך יהודיה, אביך נוצרי. החליטי את". החליטה שיהודיה היא, מכיון שמשך אותה דוקא להיות שונה מאחרים, ומאז נגד כל חינוכה הביתי מבסה היא להבין את משמעות החלטתה. ועד שהגיעה אלינו לא ידעה...

בחור אחר מארה"ב ספר על בעית אמן, ביצולת שואה הולנדית, שרצתה מצד אחד להעביר את יהדותה לבנה ומצד שני רצתה לתת לו אפשרות להתבולל כדי למנוע ממנו עימות עם האנטי-שמיות.

(המשך: עם סיום מחזור כ"ב של האולפן)

והיו כאלה שלא נוכחו בסדר של פסח עד לפני שבועיים בכפר הנשיא,
ועוד רבים שמצאו כאן סיבה לבאור ביהדותם.
ולכן, למרות הדרך הקשה אותה עברנו, יצאנו בהרגשה שהיה כדאי,
למרות זאת, ההרגשה בשארית, שאסלאמיזם אלה הגענו (במקרה או שלא
במקרה), מה עם כל אלה שלא נגיע אליהם?

המורות.

לא יצאנו מהגליל

ובאמת כך זה היה! יצאתי בפעם הראשונה בחיי לצעדת הגליל. והתברר שזו היתה הליכת הגולן. לא צעדה, לא קבוצות מאורגנות, לא שירה, לא סיסמאות - אלא סתם הליכה אינדיבידואלית. והפעם - בגולן.

אבל אל תחשבו שלא בהניתי - אדרבא - היה זה יום נחמד ומהנה. הזוף לא הרהיב, ובכל זאת היה מרגש לעבור כמה מאות מטרים מקובקטרה - שלפני מספר שנים היתה כה מוכרת לנו. ההליכה בכבישים כל הזמן, ולא בשבילי עפר, גם כן קצת שעממה, אבל עם זאת הצלחנו לפגוש את כל ה"מי ומי" מהגליל - מורים, חברים למקצוע, שחקני ברידג', הורים של תלמידים, אנשי ספורט, ושאר ירקות. היה יפה לראות קיבוצניקים הולכים עם ממש פעוטנים (עם מוצץ בפה) ועשדות מתדבבים.

ובכן היה טוב או לא טוב?.. שניהם. עצם זה שארגנו מהמשק 90 משתתפים, היה לדעתי הישג חברתי וספורטיבי - בהשתתפות סולם גילים מסבא פרנק עד לבנד בילגורי וצרוף של דמויות החל מחברים הורים ובנים וכלה באולפניסטים ואורחים עובדים וכלב! אבל אליה וקוץ בה! באמת ברשמו 90 - ושלמנו עבור 90 - אבל יצאנו רק 155! כן, רבותי, 35 שברשמו לא הופיעו! ועל כל אחד שלמנו 13 לי מתקציב הספורט הדל שלנו! אין ספק שבזבזנו כזה יכול לקרות רק בקבוץ - ואני חושב שהגיע הזמן להסיק מסקנות.

הצעתי לוועדת התרבות (והספורט) בעתיד לחייב כל הרשמה במחיר ההשתתפות מראש - וליוצאים יוחזר הכסף, בו בזמן שלחוזרים במילתם לא יוחזר. אולי בצליח למנוע את ההרשמה המופרזת והלא-מחייבת בעתיד.

עם כל זאת, אני מקווה שבשנה הבאה בארגון יציאה יותר המונית מהמשק (יתכן במסגרת כתות בית הספר, חבדת הילדים וכו') לצעדה, כי אין יותר טוב מלטייל בטבע עם המוני העם.

אדי.

ת כ נ י ת ה ח ג

טכס ערב יום הזכרון

יום ג' ב-1830 באמפיטיאטרון
ב-2100 תכנית במועדון.

יום ד'

יום ד' ב-1830 באמפיטיאטרון

טקס מרשים לסיום יום הזכרון ופתיחת חגיגות
יום העצמאות.

1900 ארוחה חגיגית בחדר האוכל (עם תכנית)
2000 לונה פארק בשלוב במות בידור (דשא גדול).
2130 רקודים המובילים בחדר האוכל.

יום ה' 9-12 מ לונה פארק לילדינו ולילדי הצור

1200 אליפות המשק במיני גולף

0400 - 0200 - טורנירים בכדורסל, כדורעף וכו' לצעירים

ברוחם.

0345 טיול אפנים לכל ילדי המשק בכביש המערכת.

0400 - 0600 "קרבנל הדורות" (במגרש כדורגל) - משחקים המובילים

ותחרויות עממיות לכל - לפי משפחות, שכונות,
בתי ילדים וכו'.

0600 - 0615 טיול ברכב בכביש המערכת החדש

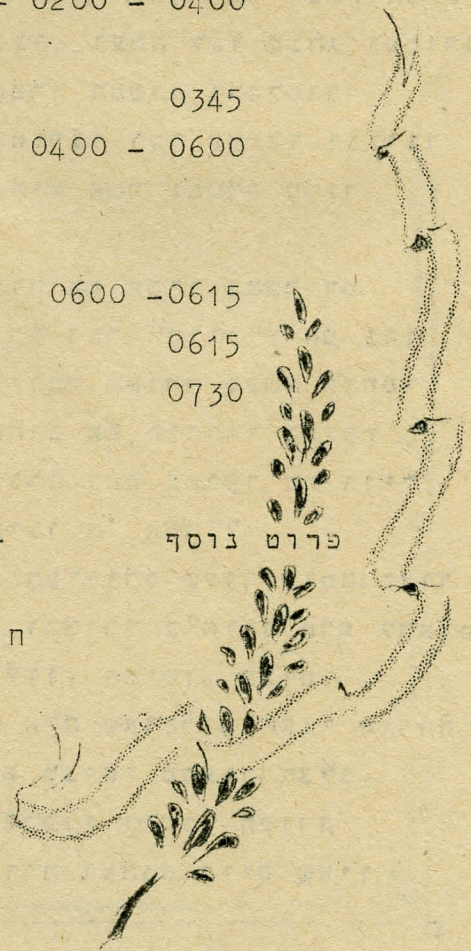
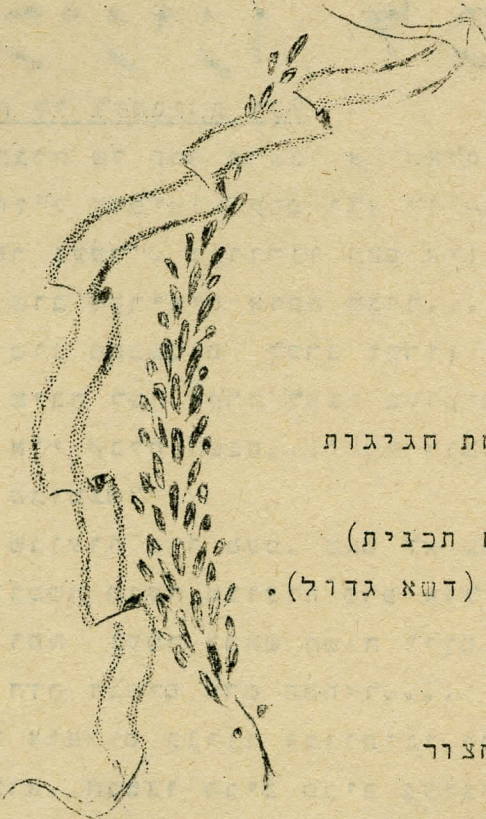
0615 פיקניק לכל המשק על הדשא הגדול

0730 מדורה עם שירה ומצב רוח.

פרוט נוסף - במודעה בלוח המודעות.

ש מ ח !

ח ג

הַיָּינוּ לְבִין עַצְמָנוּ

מה לי ולמסורת זו?

בהגדה של פסח קראנו את שאלתו של הבן הרשע "מה העבודה הזאת לכם?" וחז"ל הוסיפו "לכם ולא לו - כיוון שהוציא את עצמו מן הכלל, כאילו כפר בעקר". ובדורנו האם אין שומעים:

- שוב מקריאים אותה הגדה... משעמם כבר. אולי בחדש?

- שוב מתכנסים לערב זכרון ליום השואה... במאס לי. ולמה לי לשמוע

איבה למה שקרה לפני שלושים-ארבעים שנה?

- אוי קבלת השבת...! מי רוצה לשמוע פסוקים מפרשת השבוע ואיזה שיר מגומגם?

- שבועות עוד מעט. האם לא נראה לך מטומטם שהוא והיא לא יכולים להתחתן

במשך שבעה שבועות פרט אולי ליום או יומיים? החוקים הדתיים האלה.

- ומה נעשה בראש השנה ויום כיפור? אוף, הגיע הזמן שנזרוק את כל הישן הזה ונשים חדש תחתיו....

כך אומרים בנינו ובנותינו וכך, אם נאמר את האמת, אמרנו גם אנחנו בזמן

ההוא. הבטנו סביב סביב בעיניים פקוחות וראינו את הגולה כי רע הוא

והכרזנו בקול תרועה: "נקים אומה חדשה בה היהודי יתהלך בגו ישר ובגאווה.

לא נחכה לבוא המשיח, נזרז את הגאולה ונשתרש בארצנו. נעשה לנו מבהג ומסורת

שיובקים מאדמתנו. הלאה בתי הכנסת, ספרי התורה וספרי המשנה והתלמוד

המעופשים, מעתה ואילך תהיה לנו ספרות חדשה". כך אמרנו וכך עשינו ובנינו

קבלו את אשר שנינו להם וכיום אינם יודעים שמסורת היא אשר במסרת מדור

לדור באהבה.

אך ניתן לחנך דור חדש לאהוב את עמו, להזהות עם אחר באשר הם

ולהאמין בישותו היהודית כאשר רוקנו מתוך המסורת כל דבר "מזיק"? אם נתן

לספר לילדים ספורי דוד המלך, אגדות המלך שלמה, ויותר מאוחר מעשה לוחמי

מצדה (שנמנו עם הקנאים), מדוע לא נוכל ללמדם לאהוב את היהודי שקופץ

בחזרה ללהבות בית הכנסת הנוער לבסות להציל ספר תורה ומת בחבקו את גויל

האש אל לבו כששפתותיו ממלמלות: "שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד?"

בגלל האגדות האלו, המעשים שהיו, האבטישיות העיוורת שעוד קימת ועוד

מתעוררת גם בארצות הנאורות כגון אנגליה וארה"ב, והצורך ב"חייב אדם לראות

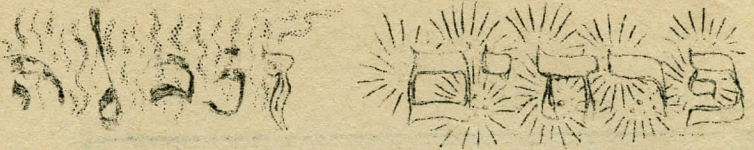
את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים... מספרד, מברגן בלזן, מתימן, מגיטו

דמשק וממחנות האסירים בסיביר... "אינני מקבל את אלה שאומרים "אני מזדהה

אתכם לכן קבלוני" מזדהה עם כל סמל וסמל? מזדהה עם טבוחי מסעות הצלב,

נצולי פרעות ת"ח-ת"ט. להיות יהודי איננו להחליף דרכון ולקבל תעודת

זהות, ולהיות חבר קבוץ בארץ זאת איננו רק יום עבודה ואהבת חיים שאין

על משקל אהבה ופרחים, ילדים ופרחים, שמחה ופרחים, שלום ופרחים -
הפעם - על משקל זבלה ופרחים (זבלה - מלה ערבית לפסולת - עסיסית ובעימה
ללשון - מתגלגלת כזו!) לא - לא התכוונתי להתפך כאן - על פילולוגיה -
או מילולוגיה. רוצה פשוט (מה פשוט) לומר - שמאוכזבת.
אדם חי - ולומד לאט וקצת על עולמו - עצמו - הסובב אותו - האויר - החיוני -
החשוב - והלא - מלחמות וכו'. כל אחד בשטח שלו - חי את אותו תחום - כאילו
סוף עולמו תלוי בו - בתחומו. הרבה מהסתכלותי כיום - דרך הפרחים והעבודה
בנוי ואני מאוכזבת.

יום יום - אני הולכת מהר בהתרגשות לא מעטה - לראות שלומם של הצמחים
ששתלנו ליד המדרגות ליד ח"א. מיום ליום אני מזבלת פי יותר.
זה משגע אותי, כי אנשים באו והסתכלו כששתלנו את הצמחים - והתפעלו -
ואפילו היו כמה עיניים בוצצות. אז חשבתי - אולי כאן פתח למודעות מחודשת
של הציבור לנושא יופי ובקיון המשק. יום יום - בלי לאכזב - (בכוון -
המוטיב העקרי - אכזבה).

שוכנים בין השרכים - בירות מסטיק, קופסאות סגריות, גפרורים שהורי ראש,
בדלי סגריות, מסטיקים לעוסים (אפילו לא משאירים לי אחד) מפיות נחות
בתנוחה של רקדנית אחרי הופעה מעייפת - על עלי הגרניום וקקליפות
גרעינים.

תראו אנשים, אם זה בכלל לא ⁶כפת לכם, אז - נהפוך את המקום לזבלה!
זה יהיה כיף לתברואן, חסכוני במים, כיף לעיניים - אני משכנעת - כי שלל
הצבעים - של עולם הנירות - הוא עצום!

רק תחליטו - רוצים יופי ירוק וחי - או עדימת זבלה! - יושבים על
הספסלים - ולא מרגישים שישנו יופי מאחריהם - שחי וצומח - ולא סובל
את כל הפסולת הנזקקת עליו.

שמעו - זה די כואב. והגיע כבר זמן - שיפסיקו לחפש שומרים - כי אין
כאן. כל אחד לעצמו ולילדו -
"בקיון - זו תחילת הדרך להיים יפים יותר".

מרב א.

(המשך: ביננו לבין עצמנו)

בהם תחרות הישגית. להזדהות לדידי פרושו לקבל ברצון ובאהבה את כל
אשר יש בעם זה במסורתו ובתולדותיו. מי יתן שכך יראו בנינו היותם בני
העם היהודי.

אריק.

מזל טוב לכל משפחת טנא
לסבא ג' ונבי וסבתא ריבבי

וכמונן לאביטל וג' ון

בהולדת בתם

אחות לדריה.

הסרט השבוע יוקרן ביום שני או
אולי ביום ששי. בכל אופן לא ביום
שלישי שהוא ערב יום הזכרון לחללי
צה"ל. שם הסרט
"קטר אפריקני"
סרט מתח עם מייקל קיין וסידני
פואטייה.

בין כל הנוסעים והחוזרים ל-ומחו"ל שכחנו להזכיר את ישראל הדר
שנסע (ובינתיים חזר) להונגריה לבקר את אביו החולה.
כמו כן ברכות הבאים למופטי ואוסי שבסעו וחזרו בעיני המפעל,
ולאפי שעשה קפיצה גם לכפר הנשיא.

מחירי - פנקס

בערב שבת יבוא אלינו הפסיכולוג
אברהם בנימין
שמרצה בארונים, וירצה על הנושא:
"נוער ערבי - ישראל"
במועדון ב-0900.
כולם מוזמנים
כולל כתת עפרית.
"ירחובון הילד".

הלן לויז	18.4
שולמית פרנק	19.4
רג'י פרלסון	
שושנה יודאיקין	
אביבה גולדברג	
אבי בצר	
איירין שיין	21.4
שמוליק אפשטין	
גרשון מדר	
יגאל ביימרק	22.4
נתן אפשטין	
רונה אנגלסברג.	23.4
נעמי ונבי פודסטור.	21.4

ועוד על נושא מודעות לבני:
הדשאים סובלים מהדוק האדמה שלנו
כבדה-צמיגה, יורדים מים ואתה
דורך עליה - הדקת אטמת אותה -
מקור החמצן לדשא הלך.
נא - עזבו את הדשאים שמול חדר
האוכל וכן את הורדים. כל המשק פורה
כעת - אל תקטפו את הורדים ליד ח"א.
אלו - ליופי בלבד.
צוות הבני

על פרשת הדרכים

או נכבדי

היסוסים רבים מלוים אותי בכתיבת שורות אלו, כי בסופו של דבר אני מתכוון להציע הצעה מהפכנית שעשויה, פעם ולתמיד, לפתור בעיה כאובה, שאם לא תפתר, תסכן את המשך קיומה של התנועה הקיבוצית על כל זרמיה.

איך אפשר להתחיל? אם אכתוב משהו היתולי, יחשבו שזה רציני - אם משהו רציני, אז יחשבו שזה היתולי. ואם לציין עובדות מספר, הרי העובדות ידועות לכולנו. ואם לחזור על החלטות שפעם החלטנו, אז יגידו שלא זקוקים לשיעור בהיסטוריה. או, בכל אופן, לא בנושא זה.

אני מבקר אצל חבר פלוגי, וכלבלב קטנטן בגודל של עכבר מנפח קופץ עלי ונושך ברגלי. אני הולך לי במדרכה, ולהקה בת 6-7 כלבים שובים עוברת אותי ברעש שצורם לאזני כמו התותחים שבשמעים מדי פעם. להכנס לחדר האוכל, חייבים לטפס מעל לכיעור לבן או שחור ובוודאי מסריח ששוכב לו בדיוק בכניסה. לא בדבר על מגרש הכלבים שמתחת לחדר האוכל - רק הבל שבזבזנו כסף הפסח בצביעת העמודים שם. בחיי, אפשר להמשיך ולהמשיך ולעולם לא לגמור. פילוסוף אחד אמר פעם שהחופש אינו גושג אבסולוטי אלא, בכדי לקיימו, אבשים צריכים לבקוט באמצעים מסויימים. ולכן, חברה מתורבתת מחליטה החלטות מסויימות שמטרתן לשמור על חופש מירבי למירב תושביה. והיות וקבוץ הוא גם חברה מתורבתת, אנו גם מחליטים החלטות מסויימות לטובת הכלל. אבל כאן גמרנו כי, אצלנו, לא מקיימים את כל ההחלטות שאנו מחליטים. למרות כל החלטותינו, הכלבים מסתובבים חפשי, ללא פיקוח, ללא שמירה, סתם. בשאלת עכשיו השאלה: האם עלינו לבסות לעשות משהו טוב? לטובת הכלל, לטובת אוריה בעימה בבית, לטובת עוד דברים רבים? ואני, לעצמי, עביתי: "כן, באמת צריכים עוד פעם לבסות לעשות משהו! לבסות, פעם ותמיד, לפתור את הבעיה!" איזה אתגר.

והנה הצעתי המהפכנית! בא להקטיב קשב רב! אני מתנדב להיות מרכז ועדת כלבים! כן, בדיוק כפי ששמעתם!

אבל עלי לציין שיש לי שני תנאים, שאם יתקבלו, אהיה מוכן כבר מחר להתחיל בפעולה. ושני התנאים הם כדלקמן:

(1) שאני, בתור מרכז ר. הכלבים, אהיה החבר היחיד בוועדה.

(2) כל הצעה של הוועדה תתקבל באופן אוטומאטי!

רבותי, הנרייה בידכם. תקבלו את שני התנאים ואני מבטיח לכם שנשוב בכפר הנשיא לגן העדן שעליו מסופר כל כך הרבה.

להשתמע,

משה.

הישיבה התקימה ב-8.4.77

- נוכחים: נטע, אביבה ג', אירית ב"ח, יענקל, גדי ע', בני פ', זמי, אדי נ', אוסי
- גרשי א', סטפני, זאב', צפורה - חברי ועדת החברה
- שילה ב"י, מיכאל כ' - חברי ועדת החברים
- מיכאל דוארי - מרכז ועדת הבנים
- נעדרים: יעל ש', איתן נ', שלומית ל'

בישיבתה הקודמת, המזכירות הצביעה בצורך לספל בהתפתחות בחברה המעמידה אותנו בפני בעיות ובקשות חדשות. מצב זה נובע מהתבגרות בנינו וחברינו כהוריהם, כאשר מספר בנים מתגוררים בחו"ל.

מטרתנו היא למצא דרך טפול בנושא, ועל ידי התיעצות ביחד ליצור קו שיכוון אותנו. למטרה זו כונסה הישיבה הזאת.

התנהלה שיחה ארוכה שהמציא את הסכומים כדלקמן:

1. קיימת בעיה הנובעת מפניות מיוחדות של חברים כלפי בניהם בחו"ל.
2. אין לקשור - באופן חקציבי - את הבעיה הנ"ל למסגרת המקובלת של נסיעות לחו"ל.
3. על ועדת החברה להביא הצעות מפורטות - עקרוניות ומעשיות - לפתרון הבעיה.

דו"ח ישיבת המזכירות - 9.4.77

נוכחים: אדי נ', נטע, אירית ב"ח, אוסי, זמי, בני פ', יענקל, גדי פ' (מזכירות מלאה)

נסיעה מיוחדת - בקשת ריני טנא

ריני הסבירה את בקשתה לנסוע לאביטל בדרום אפריקה. אחרי שמיעת הסברה של ריני, המזכירות דנה בנושא.

בסוף דיון ארוך בנושאים של נסיעות מיוחדות ובעיות ובקשות של הורים אשר בניהם מתגוררים בחו"ל, המזכירות אשרה את נסיעתה של ריני לדרום אפריקה, לתקופה שתחלט עליה מחר ע"י זמי, נטע וגדי

ריני וג'וני ישתתפו בהוצאות, לפי החלטה כוללת שתיפול במועד מאוחר יותר.

ד פ ה ס ב ר

חברים,

הנדון: הצעה להסדר ל"נסיעות מיוחדות"

כפי שבדאי ידוע לכל החברים, התעורר בזמן האחרון הצורך למצוא פתרון לבעיה של נסיעות "מיוחדות", ונסיעות של חברים המבקשים לבקר - מסיבות שונות - אצל בניהם השוהים בחו"ל.

ביניהם חברים המבקשים לקשור בקור זה עם נסיעתם לחו"ל שמגיעה להם לפי "תור נסיעות לחו"ל", וכאלה שבקור כזה עומד לפני עצמו.

דף זה בא להסביר הצעה, שועדת החברה מבקשת להביא לידי החלטה באסיפה, כדי למצוא פתרון לבעיה הזאת.

הקדמה יש לציין שהתקיימה ישיבה משותפת של המזכירות, ועדת החברה וועדת החברים, שבה נדונה כל הבעיה באופן כללי. בישיבה זו סוכמו על דעת כל החברים שני עקרונות יסוד, אשר גם הם צריכים לקבל אישור האסיפה.

(א) יש לחפש פתרון כלשהוא שיענה על הצורך של חברים המבקשים לבקר אצל בניהם בחו"ל.

(ב) אין לקשור בשום צורה מבחינה תקציבית פתרון לבעיה זו עם התקציב שעומד לרשות החברים לקיים את התור המקובל לנסיעות לחו"ל.

וועדת החברים על כן דנה בשאלה הזאת מתוך קבלת שתי הנחיות יסוד אלה. מתוך הדיון הגיעה הועדה למסקנה שאין אפשרות להפריד בין הבעיה של נסיעות "מיוחדות" לבקור חברים אצל בניהם ובין "נסיעות מיוחדות" לרגל מאורעות אחרים, כפי שהיינו עדים לכך בשנים האחרונות.

על כן, הועדה מציעה הסדר לנסיון של שנה - שיכול לתת פתרון מתאים מבחינה חברתית וכלכלית כאחד לבעיה.

אלה הנחיות היסוד שהנחו את הועדה בהצעתה:

(א) הועדה מכירה בכך שקיים קושי מסוים לשפוט שפוט "אובייקטיבי" לגמרי את הצורך של החבר לקיים "נסיעה מיוחדת".

(ב) הועדה מכירה במגבלות הכספיות הדורשות להגביל את ההוצאות שהמשק צריך לעמוד בהן לממון "נסיעות מיוחדות".

(ג) ההחלטה האם החבר צריך לקיים "נסיעה מיוחדת" צריכה לקבל אישור מוסד (או מוסדות) כלשהוא במשק (מזכירות ו/או אספה, ועדת חברים).

(ד) ההחלטה של המוסד הדן בנושא להכיר בצורך של "נסיעה מיוחדת", אינה יכולה להיות קטורה עם העובדה האם עומד לרשות החבר מקור ממון חצוני או לא.

(ה) במידה שמוסד המוסמך לכך, הכיר בצורך החבר לקיים "נסיעה מיוחדת" המשק צריך לעזור לחבר מבחינה כספית במידה ויש צורך בכך.

על כן, הועדה מציעה את הסדור הבא לפתרון הבעיה:

1. בכל מקרה שחבר מבקש לקיים "נסיעה מיוחדת", על החבר לקבל אישור ממוסד מוסמך לכך. ועדת החברה מציעה שהמזכירות תדון ותאשר "נסיעות מיוחדות" בדרך כלל, חוץ ממקרים שהמזכירות מסמיכה את ועדת החברים לדון ולהחליט.

2. ממון "נסיעה מיוחדת" יתבצע ע"י כך שהמטק יממן, אם יש צורך בכך, 60% של הוצאות הנסיעה, והחבר יטא בעצמו ב-40% אחוז של ההוצאות. המטק יאפשר לחבר לחלק את העומס הכספי המוטל עליו על מספר שנים בהתאם לנסיבות.
 3. ההסתתפות הכספית של החבר ב"נסיעה מיוחדת" תקויים בכל מקרה. ז.א. גם במקרה שלרשות החבר עומד ממון מלא ל"נסיעה מיוחדת" ממקור חוץ - החבר יטלם למטק את 40% מהוצאות הנסיעה מתקציבו הוא.
 4. הועדה מציעה להגדיר כל נסיעה שלמענה על החבר להגיש בקשה מיוחדת כדי לקבל אישור "כנסיעה מיוחדת" שעליה חלים הכללים האלה חוץ מנסיעות ל"שעת חרום", אשר יכללו אך ורק נסיעות לרגל מחלה קשה או מקרה מות במטפחה.
 5. ההצעה (לאחר שתתקבל ע"י האסיפה) תבדק מחדש לאחר שנה של נסיון, כדי לבחון אותה לאור הנסיון המעשי במטק שנה.
- ההצעה הנ"ל התקבלה ברוב קולות בועדת החברה. הרוב בועדה לא קיבל את ההצעה לאמץ שיטת ה"ניקוד" לנסיעות לחו"ל כפתרון. כולל לנסיעות לפי תור ולנסיעות מיוחדות. בין היתר - בגלל הסתירה בין ההצעה לבין ההנחיה היסודית שאומצה ע"י הישיבה "המסותפת", שקבעה שאין לקטור את הנסיעה בחור עם הנסיעה המיוחדת מבחינה תקציבית.
- החברים מתבקשים לפנות לכל חברי ועדת החברה לקבלת הבהרות נוספות במידת הצורך. כמו-כן חברי הועדה מעונינים לקבל מחברים תגובות והצעות לטפוח ההצעה.
- הועדה תשב ביום שלישי הבא כדי להביא את הנושא לסכום סופי לפני שההצעה תובא לדיון באסיפה.

אוס

בשם ועדת החברה

128

WHAT'S NEW?

Our participation in the "Gadilee March" was really up to standard this year. Parents and children, grandparents and grandchildren, volunteers and pupils of the Ulpán were all represented and ages must have ranged from 5 to 75! May they all continue to march to the age of 120. Actually, the route went mainly through the Golan Heights and marked the tenth anniversary of our first settlements there.

A request from the "Economia" (Helen);

Would you please return all bottles and jars you received from us for Pessach, and put them in the boxes standing in the yard at the back. There is a deposit on all these containers.

From the Mazkiruth:

The following people have announced their intention to leave the kibbutz shortly; Ami and Suellin Ben-Tsvi are moving to Eilat in June. Jerry and Edna Kelman are leaving in August, after the end of the season in the Huleh. Alan Whitham intends to go to the U.S.A. for 2-3 years, in order to work and study. He will leave after finishing the electrical installation he is engaged in at the moment.

The Mazkiruth have started discussing ideas for celebrating our 30th anniversary (in July, 1978). The general feeling is that the day should be marked by a special celebration, more elaborate than those we have every year, but not as grandiose as our 25th anniversary.

FILM OF THE WEEK

The film will be shown either on Monday or Friday instead of Tuesday.

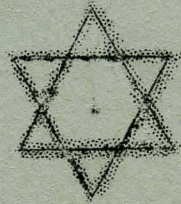
"African Connection" with
Michael Caine and Sidney Potier.

MAZAL TOV

18.4 Helen Levin	21.4 Irene Shein
19.4 Shulamit Frank	Shmulik Epstein
Reggi Pearlson	Gershon Meder
Shoshana Yodakin	22.4 Yigal Nimark
Aviva Goldberg	Natan Epstein
Avi Netzer	23.4 Rona Engelsburg
21.4 Naomi and Benny Forster.	

* * * * *

יום העצמאות תשל"ז

ב ל י ל ח ג ז ה
נחג את יום העצמאות
יחד עם כל בית ישראל
נרים כוס ונברך
ל ח י י ס !

הבה נגילה ונשמחה - עוררו אחים בלב שמח !

ושבתי אח שבות עמי ישראל
ובנו ערים נשמות וישבו
ונטעו כרמים ושתו את יינם
ועשו גנות ואכלו את פריהם.
ונטעתי על אדמתם ולא
ינתשו עוד מעל אדמתם.

(עמוס, ט')

נבנה ארצנו ארץ מולדת,
כי לנו, לנו ארץ זאת -
נבנה ארצנו ארץ מולדת,
זה צו דמנו, זה צו הדורות.
נבנה ארצנו על אף כל מחריבינו,
נבנה ארצנו בכה רצוננו,
קץ עבדות ממארת - אש חרות בוערת -
הוד חקיה מזהרת בנו יסעירו הדם.
צמאי חרות - קוממיות
נצעד בעז לקראת שחרור העם !

הרצל רושם ביומנו:

הרעיון - רעיון ישן הוא.
הלא הוא: תקומת מדינת היהודים.
האמן אאמין,

כי יקום דור יהודים חדש ונפלא מן הארץ.
המכבים יקומו לתחיה.
היהודים אשר ירצו, ישיגו את מדינתם.

אם תרצו אין זו אגדה

(לו יהי...)

שאו ציונה נס ודגל,
דגל מחנה יהודה,
מי ברכב, מי ברגל,
נעש נא לאגודה.

יחד נלכה נא נשובה
ארצה אבותינו,
אל ארצנו האהובה,
ערש ילדותנו.

על שלשה נהרג ולא נותר: על חרות העליה היהודית,
על זכותנו לבנות שממות ארצנו,
על עצמאות המדינה של עמנו בארצו.

(דוד בן גוריון)

נירו ניר, ניר, ניר,
שירו שיר, שיר, שיר,
גילו גיל, גיל, גיל,
עוד יבואו זרעונים.

נירו ניר, ניר, ניר,
שירו שיר, שיר, שיר,
גילו גיל, גיל, גיל,
כבר הנצו נצנים.

פה בארץ חמרה אבות
תתגשמה כל התקוות,
פה נחיה ופה ניצור
חיי חופש, חיי דרור
פה תהא השכינה שורה,
פה תפרח גם שפת התורה -

ויהודה לעולם תשב,
וירושלים לדור ודור.

ובליל 29 בנובמבר 1947

שמעו אזנינו את דבר האמות המאחדות הקורא להקמת
המדינה היהודית.

לא בחסד לאמים נתנה לנו הארץ הזאת וכסור חסדם לא
חלקה מאתנו. אך בהאזיננו לראשונה לקול תבל רבה
העונה אמן למשאלת לבנו - נפעמנו מאד ונקום ונצא
במחולות. כל הלילה תקעו השופרות ברחובותינו.
לא ארכה שמתחנו; השחר עלה ואחריו יום, ושונאינו יצאו
לשפך דם; אחת גמרו הערבים להכותנו ולהכריענו
בטרם נהי מדינה. כבדה יד האויב.

(הן אפשר...)

ואין זה תפקיד נעים ונוח להתנגד. אולי היה טוב יותר לעמים אשר לא
התנגדו, כאשר הכריחו אותם לקבל דת חדשה - קיבלוה, ושפה חדשה -
דיברו בה, וכאשר גזרו עליהם להפסיק להתקיים - הפסיקו להתקיים. לא
זה היה גורלנו: אנחנו התקוממנו והתנגדנו במשך אלפי שנות גלותנו,
ועכשיו שבנו לארץ ישראל לבנות ולהיבנות בה: והיתה לנו הזכות לאחר
מאות שנים של רדיפות, שירשו לנו ליצור ולעבוד בשקט ובמנוחה. אך זה
לא ניתן לנו. מהיום הראשון של שיבתנו החדשה, כאשר נוסד הכפר
היהודי הראשון בפתח תקוה - התנפלו עלינו והיינו צריכים לעמוד על
נפשנו. הוטל עלינו גם להוביל את המחרשה וגם להתחזק ברוכה. מאז
גדלנו והתרחבנו, גדלנו ועצמנו, וגם ההתקפה עלינו גדלה - ושומה
עלינו להתגונן. אולם הפעם עלינו לעמוד לא בפני שבט בידואים
וכפרים קטנים ועניים, אלא נגד אימפריה גדולה. נקבל עלינו את הדין,
לא נרכין ראש, נעמוד בשער. יש לנו יעוד היסטורי, יש לנו חזון, יש
לנו אידיאל, אנחנו נילחם להם, נשמור על קיומם ונעמוד בשער.

(דוד בן-גוריון)

מסביב יהם הסער	ממטולה עד הנגב	נתיב לנשר בשמים
אך ראשנו לא ישח	מן הים עד המדבר	שביל לפרא בין הרים
לפקדה תמיד אנחנו	כל כחור וטוב לנשק	מול אויב דרכנו יעל
אנו אנו הפלמ"ח.	כל כחור על המשמר.	בין נקרות ובין צורים.

ראשונים תמיד אנחנו
לאור היום ובמחשך
לפקדה תמיד אנחנו תמיד
אנו אנו הפלמ"ח.

שישו את ירושלים,
גילו בה כל אהביה.
על חומותיך, עיר דוד,
הפקדתי שומרים,
כל היום וכל הלילה.

הצנחנים בוכים

הכתל הזה שמע הרבה תפלות = הכתל הזה ראה הרבה חומות נופלות =
הכתל הזה חש ידי נשים מקוננות ופתקאות הנתחכות בין אבניו =
הכתל הזה ראה את רבי יהודה הלוי נרמס לפניו = הכתל הזה ראה
קיסרים קמים ונמחים = אך הכתל טרם ראה צנחנים בוכים =

הכתל הזה ראה אותם עייפים וסחוסים : הכתל הזה ראה אותם
פצועים ושרוטים : רצים אליו בהלמות לב, בשאגות ובשתיקה :
ומזנקים כמטרפים בסמטאות העיר העתיקה : והם שטופי אבק וצורובי
שפחים : והם לוחשים : אם אשכחך, ירושלים : והם קלים כנשר
ועזים כלביא : והטנקים שלהם - מרכבת האש של אליהו הנביא :
והם עוברים כרעם : והם עוברים כזעם : והם זוכרים את אלפים
השנים הנוראות : שבהם לא היה לנו אפלו כחל כדי לשפך לפניו
דמעות :

והנה הם כאן עומדים לפניו ונושמים עמק § והנה הם כאן מביטים
עליו בכאב המחוק § והדמעות יורדות והם מביטים זה בזה נבוכים
§ איך זה קורה שצנחנים בוכים § איך זה קורה שהם נוגעים נרגשים
בקיר § איך זה קורה שמן הבכי הם עוברים לשיר? § אולי זה מפני
שבחורים בני י"ט שנולדו עם קום המדינה § נושאים על גבם אלפים
שנה § §

(ח. חפר)

אך בבואי היום לשיר לך
ולך לקשור כתרים,
קטנתי מצעיר בניך
ומאחרון המשוררים,
כי שמך צורב את השפתים
כנשיקת שרף,
אם אשכחך ירושלים
אשר כולה זהב.

ירושלים של זהב,
ושל נחושת ושל אור,
הלא לכל שיריך אני כנור.

אור הרים צלול כייך
וריה ארנים
נשא ברוח הערבים
עם קול פעמונים,
ובתרדמת אילן ואבן,
שבויה בחלומה,
העיר אשר בדד יושבת
ובלבה חומה.

ירושלים של זהב,
ושל נחושת ושל אור,
הלא לכל שיריך אני כנור.

שים שלום
 ופרס סכת שלום
 על מדינת ישראל
 ועל שארית בית ישראל
 ועל העולם כולו.
 ונזכה לקבץ את נדחי ישראל
 במדינת ישראל
 ולא ישא גוי אל גוי חרב
 ולא ילמדו עוד מלחמה.

חזק חזק ונתחזק !

מחר כשהצבא יפשט מדיו
 לבנו יעבור לדם -
 מחר כל איש יבנה בשתי ידי
 את מה שהוא חלם היום.

מחר אולי נפליגה בספינות
 מחוף אילת עד חוף שנהב,
 ועל המשחתות הישנות
 יטעינו תפוחי זהב.

כל זה אינו משל ולא חלום
 זה נכון כאור בצהריים,
 כל זה יבוא מחר אם לא היום
 ואם לא מחר,
 ואם עוד לא מחר -
 ואם עוד לא מחר
 אז
 מחר תיט!

כל זה אינו משל ולא חלום
 זה נכון כאור בצהריים,
 כל זה יבוא מחר אם לא היום
 ואם לא מחר אז מחרתים.

מחר אולי בכל המשעולים
 ארי בעדר צאן ינהג,
 מחר יכו באלף ענבלים
 המון פעמונים של חג.

(נעמי שמר)

יברכך ה' מציון
 וראה בטוב ירושלים.
 יברכך ה' מציון
 כל ימי, ימי חיך.
 וראה בנים לבניך,
 שלום על ישראל.

בתאבון !

מימי העליה השניה . . .

אנו נהיה הראשונים

אנו נהיה הראשונים
כך אמרנו אח אל אח
אנו נהיה בין הבונים
נס המיתר, נס אנך.

אנו הולכים, אנו באים,
יש עבודה עד בלי די,
נסע עצים על הסלעים
גם כהר וגם בגיא.

אל ראש ההר

אל ראש ההר, אל ראש ההר,
הדרך מי יחסום לפדויי שבי,
מעבר הר, הן זה מכבר
רומזת לנו ארץ צבי -
העפילו! העפילו!
אל ראש ההר העפילו!

שורו, הביטו וראו

שורו, הביטו וראו
מה גדול היום הזה,
אש יוקדת בחזה
והמחרשה שוב פולחת בשדה,
והמחרשה, שוב המחרשה,
שוב היא פולחת בשדה.
את, מקוש, טוריה וקלשון
התלכדו בסערה,
והדליקו שוב, שוב את האדמה
בשלהבת ירוקה.

כחול ים המים

כחול ים המים נאווה ירושלים,
אורים השמים בנגב וגליל.
השמש, אורי לנו, אורי,
המחרשה, עברי עבורי,
חרשי בתלם וחזורי
עד לילה, ליל יאפיל.
שיר, שיר עלה-נא,
בפטישים נגן, נגנה,
נמחרשה רננה,
השיר לא תס, הוא רק מתחיל.

בין הרים

בין הרים כבר ה שמש מלהטת,
ובעמק עוד נוצץ הטל,
אנו אוהבים אותך מולדת,
בשמחה, בשיר ובעמל,
ממורדות הלבנון עד ים המלח
נעבר אותך במחרשות,
אנו עוד נסע לך ונכנה לך,
אנו ניפה אותך מאד.

קומו חברים

קומו חברים, היום כבר בא,
קומו, קומו ליום עליה.

עמק עמק עבודה

עמק, עמק עבודה,
עמק, עמק הורה.
הורה, הורה עמק,
עמק, עמק הורה.

קדרו פני השמים

קדרו, קדרו פני השמים
ורוח אז רעש,
קבלו, קבלו הרי אפרים
קורבן צעיר חדש.

הוי נוחה, נוחה חברנו,
ושכב לנצח שם.
כמוך גם חיינו
נקריב בעד האם.

היתה צעירה

היתה צעירה בכנרת
אשר בגליל.
כל היום היתה שרה
שיר חדוה וגיל.

כל היום היתה שרה
שיר אחד היא רק ידעה.

מסביב למדורה . . .

שחקי, שחקי

שחקי, שחקי על החלומות,
זו אני החולם שת,
שחקי כי באדם אאמין,
כי עודני מאמין בך.
כי עוד נפשי דרור שואפת,
לא מכרתיה לעגל פז,
כי עוד אאמין גם באדם,
גם ברוחו, רוח עז.

ואולי

ואולי לא היו הדברים מעולם,
ואולי, לא השכמתי עם שחר לגן
לעבדו בזעת אפי,
מעולם בימים ארוכים ויוקדים,
ארוכים ויוקדים של קציר,
ממרומי עגלה עמוסה אלומות
לא נתתי קולי בשיר,
מעולם לא טהרתי
בתכלת שקטה ובתום
של כנרת שלי, הוי, כנרת שלי,
ההיית, או חלמתי חלום?

דוגית נוסעת

דוגית נוסעת, מפרשיה שניים,
ומלחיה נרדמו כלם.
רוח נושבת על גדות המים,
ילד פוסע אל החוף דומם.

באה מנוחה ליגע

באה מנוחה ליגע
ומרגוע לעמל.
לילה חורר משתרע
על שדות עמק יזרעאל.
טל מלמטה ולבנה מעל
מבית אלפא עד נהלל.
מה, מה לילה מלל -
דממה ביזרעאל,
נומה, עמק, ארץ חפארת,
אנו לך משמרת.

על שפת ים כנרת

על שפת ים כנרת, ארמון רב חפארת,
גן אל שם נטוע בו עץ לא ינוע.
מי גר שם? רק נער, כעוף בדמי היער,
לומד שם תורה, הוא, מפי אליהו.
הס, גל לא קולח, כל עוף הפורח
עומד ושומע, תורח אל בולע.

אלי, אלי

אלי, אלי שלא ייגמר לעולם
החול והים, רשרוש של המים,
ברק השמים, תפילת האדם.

לי כל גל

לי כל גל נושא מזכרת
מן הבית, מן החוף.
מיני עצים יפי צמרת
וזהב שלכת בת-חלוף.
הנשאי ספינה ושוטי,
כה רבים הכסופים.
לי נערה ושמה רוחי,
המצפה באלה החופים.

נגן קתרוס

נגן קתרוס, נגן שיר עצב,
צלצל מיתר שלי נוגות,
היה היתה אחת מלינה,
אבל גם היא איננה עוד.

ערב בא

שוב העדר נוהר
במבואות הכפר,
ועולה האבק
בשבילי עפר -
והרחק עוד צמד ענבלים
מלווה את משך הצללים -
ערב בא,
ערב בא.

שירי הפלמ"ח . . .

היו זמנים

יבוא היום ועוד חשב אל מול האח,
וגם הגב יהי כפוף כחטוטרות,
ותזכר אז בימיו בפלמ"ח
ומספר על זאת אגב עשון מקטרת
ומסביב ומסביב ישב הסף
ואשתך, גם היא מפלגת בשנים,
תזיל דמעה ותקנת את האף,
ותאנח, היו זמנים, היו זמנים.

היו זמנים,
אז במשלט ישבנו -
היו זמנים,
לחמנו ואהבנו -

עכשיו דבר איך להכיר,
על המשלט יושבת עיר -
אולי בזכות אותם ימים.

שיר הפרטיזנים

אל-נא תומר: הנה דרכי האחרונה,
את אור היום הסתירו שמי העננה,
זה יום נכספנו לו עוד יעל ויבוא,
ומצעדנו עוד ירעים: אנחנו פה.

זמר הפלוגות

את זמר הפלוגות נשיר נא למזכרת
אפל, אפל הואדי, המשמר הכן,
הלכה (2) פלוגה בלילה בשרשרת,
הלכה פלוגת שדה לאש ולמגן.
חכי לנו ארצי במשעולי הרייך,
חכי לנו בשדות הלחם הרחבים,
את שלום המחרשה נשאו לך בחורייך,
היום **הם** לך נושאים שלום על הרובים.

פלוגה, עלי, עלי בהר,
פלוגה, כבוש חכבושי,
במקום שם איש עוד לא עבר
שם יעברו ה"פוששים",
למען אם רבן ואב, הסוללה נקימה.

פלוגה, עלי, עלי בהר,
פלוגה, צעוד קדימה!

פינג'אן

הרוח נושבת קרירה, נוסיפה קיסם למדורה,
וכך בזרועות ארגמן האש יעלה כקרובן,
האש מהבהבת, שירה מלבלבת,
סובב לו, סובב הפינג'אן!

האש לקיטם תלחש, אדמו כה פנינו באש
אם לנו תגברת תוכן מכל בדל ענף שבגן,
כל עץ וכל קרש ישיר אזי חרש,
סובב לו, סובב הפינג'אן!

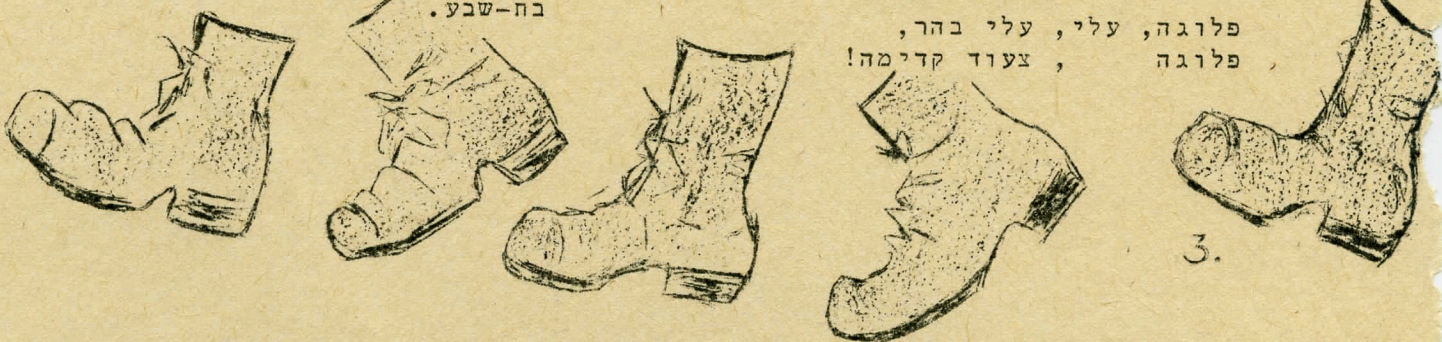
צ'זבאט

האש מפצחת זרדים בדממה,
משחיר הקפה בפינג'אן,
ספור נספר וספור גם נשמע,
חדש וכמובן גם ישן.
אם יש מין צ'זבאט אשר איש משום מה
איננו רוצה כלל לשמוע,
ישנם עתיקים שינסו משומר,
נקשיב אליהם מבלי נוע -
הרוח נושבת, גחלת לוחשת,
וליל עלינו ירד,
מערב עד שחר, ספר לנו אחה,
ספר נא, ספר נא צ'זבאט.

בת-שבע

עת אל ענן אמריא על כנף הרוח,
אני זוכר בת-שבע, רק אותך,
ועת עם ליל המטוס ינוע
הוא לכוכב נשבע כי לא ישכח.
גם אם רחקנו, הן אתך אנחנו,
בהפצצה, בברד הכדורים,
את ברוכתנו לך תמיד שלחנו,
גם המנוע זמר לך מרעים -

בת-שבע, בת-שבע, הזמר הוא לך,
מזן עד באר-שבע אותך לא נשכח,
ממרום השמים לך זמר נשלח,
נשתה לך לחיים, עם כל הפלמח -
בת-שבע.

שירי הפלמח (המשך) . . .

שושנה

שושנה, שושנה, שושנה,
ירח נשא אל ענן,
כמוהו אליך שושנה,
ביום עוד יפליג קפיטן.

היה ים סוער, התורן חרק,
חרטום הספינה כמעט ונשחק,
אך יוסקה על כל הענין התגבר
וזמר עליז כה זמר.

אני והסבתא

אני והסבתא ישבנו בצותא
ליד מדורה בחצר,
אני משתוקק לספור מרתק,
והסבתא צ'יזבט תספר.
ספרי לי, ספרי לי איזו מעשיה
על אותם הימים ועל מה שהיה,
והגזימי היטב סבתי,
איך אומרים בעברית - "צ' זבטי".

והסבתא ספרה איך בנגב שמרה
כשהיה עוד שומם ויבש,
עם סטן ורמון מול צבאות ההמון
היא אמרה, "נתגבר, מעלש".

ספרי לי . . .

בב אל וד

פה אני עובר נצב ליד האבן,
כביש אספלט שחור, סלעים ורכסים.
ערב אט יורד, רוח ים נושבת,
אור כוכב ראשון מעבר בית מחסיר.

בב אל וד,
לנצח זכר נא את שמותינו,
שירות פרצו בדרך אל העיר.
בצד הדרך מוטלים מתינו,
שלד הברזל שותק, כמו ראי.

בב אל וד,
לנצח זכר נא את שמותינו,
בב אל וד,
בדרך אל העיר.

בין גבולות

בין גבולות בהרים ללא דרך
בלילות חשוכי כוכבים
שירות של אחים מבלי הרף
למולדת אנו מלווים
לעולל ולרך שערים פה נפתח
למך ולזקן אנו פה חומת מגן.

אם השער נעול אין פותח
את השער נשכור ונפוץ
כל חומה בצורה ננגח
וכל סדק נרחיב ונפרוץ.

שיר החבלנים

כבר הליל יורד ועוטף את ההר
והתן מילל בגנים
במשעול היורד אל הכפר
שוב צועדת כתת חבלנים.

התרמיל על גבנו כבד במטען
והדרך קשה טרשית
עוד שלשה קילומטר מעלש יה חבלן
ואזי ידבר דינמיט.

בערבות הנגב

בערבות הנגב מתנוצץ הטל
בערבות הנגב איש מגן נפל
לא נושם הנער, ונדם הלב
את בלורית השער רוח חלטף.

הלומת עצבת ויגון נורא
אם זקנה נצבת ונושאת דברה
הדמעה נגרת מעיני אמך
בא כדור עופרת ויפלת לבך.

שמחת העם כחגו . . .

נבנה ארצנו

נבנה ארצנו ארץ מולדת,
כי לנו, לנו ארץ זאת,
נבנה ארצנו ארץ מולדת,
זה צו דמנו, זה צו הדורות.
נבנה ארצנו על אף כל מחריבינו,
נבנה ארצנו בכח רצוננו,

קץ עבדות ממארת
אש חרות בוערת
הוד תקוה מזהרת
בנו יסעירו הדם

צמאי חרות - קוממיות -
נצעד בעוז לקראת שחרור העם!

אלה חמדה לבי

אלה חמדה לבי,
חוסה נא ואל נא תתעלם.

דוד, מלך ישראל

דוד, מלך ישראל, חי וקיים!

ארץ זבת חלב ודבש

ארץ זבת חלב ודבש.

מזרה ישראל

מזרה ישראל יקבצנו
ושמרו, כרועה עדרו,
כרועה עדרו, שמרו!

ויבן עוזיהו

ויבן עוזיהו מגדלים בירושלים
ויחזקם, ויחזקם.
ויבן מגדלים, ויבן מגדלים
במדבר
ויחצוב בורות רבים.

רד הלילה

רד הלילה, רב שירנו
הבוקע לשמים,
שובי, שובי הורתנו,
מחדשת שבעתיים.

שובי, שובי ונסב
כי דרכנו אין לה סוף,
כי עוד נמשכת השרשת -
כי לבנו לב אחד
מעולם ועדי עד,
כי עוד נמשכת השך שרת.

זמר לך

זמר, זמר לך, זמר, זמר לך,
זמר לך מכורתי, מכורתי,
המחול סובב, זמר לך דובב,
זמר לך מכורתי, מכורתי.

הררייך, המה ישמחו,
עת מחול ההורה יושר,
אלף פרחים לפתע יפרחו,
יכסו את פני המדבר.

ריבה שלי

מי יש לו ריבה כזאת כמו ריבתי -
שתי עיניה כחולות ונשמתה זכה.
לך אלי אתפללה, שמור נא לי את ריבתי
מי יש לו ריבה כזאת, כמו חביבתי,

ישושום

ישושום, ישושום מדבר וציה
ותגל, ותגל תגל ערבה
ותפרח, ותפרח כחבצלת
ותפרח כחבצלת.
כי נבקעו במדבר מים
ונחלים בערבה.